फलितमाह आशाहीति ॥ ४३ ॥ इत्येकादशेटीकायामष्टमोऽध्यायः ॥ ८ ॥ ॥ ७ ॥ नवमेकुरराद्यिभ्योदेहतश्चोपशिक्षितम् श्रुत्वा यदुःकृतार्थोऽभूदितिकृष्णेनवर्णितम् ॥ १ ॥ कुरराच्छिक्षितमाह परिग्रहोहीति यद्यत्प्रियतमंतस्यतस्यपरिग्रहः तद्विद्वान् परिग्रहोदुःखमितिवि द्वान्सन् यस्त्वकिंचनःत्यक्तपरिग्रहः नतुदरिद्रः ॥ १ ॥ तदाहसामिषमिति ॥ २ ॥ अर्भकशिक्षामाह नेति गेहपुत्रिणांतद्वतांयाभवतिचिंता साचमे नास्ति आत्मनैवक्रीडायस्य आत्मनिरतिःप्रीतिर्यस्यसः ॥ ३ ॥ नन्वज्ञसर्वज्ञयोःकिंसादृश्यं नैश्चिंत्यंपरमसुखमित्याह द्वाविति विमुग्धःअज्ञः ज

आशाहिपरमंदुःखंनैराश्यंपरमंसुखम्॥यथासंछिद्यकांताशांसुखंसुष्वापपिंगला॥ ४३॥ इतिश्रीभागव तेमहापुराणेएकादशस्कंधेपिंगलोपाख्यानेअष्टमोऽध्यायः॥ ८॥ ॥७॥ ब्राह्मणउवाच परिग्रहोहिदुः खाययद्यत्प्रियतमंनृणाम्॥ अनंतंसुखमाप्नोतितद्विद्वान्यस्त्वकिंचनः॥ १॥सामिषंकुररंजघ्नुर्बलिनोयेनिरा मिषाः॥ तदामिषंपरित्यज्यससुखंसमविंदत॥ २॥ नतेमानावमानौस्तोनचिंतागेहपुत्रिणाम्॥ आत्मक्री डआत्मरतिर्विचरामीहबालवत्॥ ३॥ द्वावेवचिंतयामुक्तौपरमानंदआप्लुतौ॥ योविमुग्धोजडोबालोयोगु णेभ्यःपरंगतः॥ ४॥ क्वचित्कुमारीत्वात्मानंवृणानान्गृहमागतान्॥ स्वयंतानर्हयामासक्वापियातेषुबंधुषु ॥ ५॥ तेषामभ्यवहारार्थंशालीन्रहसिपार्थिव॥ अवघ्नंत्याःप्रकोष्ठस्थाश्चक्रुःशंखाःस्वनंमहत्॥ ६॥ सात ज्जुगुप्सितंमत्वामहतीव्रीडिताततः॥ बभंजैकैकशःशंखान्द्वौद्वौपाण्योरशेषयत्॥ ७॥ उभयोरप्यभूद्घोषो ह्यवघ्नंत्याःस्मशंखयोः॥ तत्राप्येकंनिरभिददेकस्मान्नाभवत्ध्वनिः॥ ८॥ अन्वशिक्षमिमंतस्याउपदेशम रिंदम॥ लोकाननुचरन्नेतांल्लोकतत्त्वविविक्षया॥ ९॥

डोऽनुद्यमः एवंभूतोयोबालःयश्चप्रकृतेःपर मीश्वरंप्राप्तः तौद्वौ ॥ ४ ॥ कुमार्याःशिक्षितंवक्तुमाख्यायिकामाह क्वचिदित्यादिना वृणानान् स्ववरणायागतान्बंधुषुपित्राद्रिषुक्वापिक्षेत्रादौ॥ ५॥ शंखाःशंखवलयाःमहद्यथाभवतितथास्वनंचक्रुः ॥६॥ सामहतीबुद्धिमती तत् स्वयंशाल्यवहननं जुगुप्सितंचदरिद्रताद्योतकम् एकैकशःक्रमेणै कमेकंबभंज करादपसारितवती ॥ ७॥ निरभिदत्पृथक्कृतवती ॥ ८ ॥ ननुकुमार्यास्तवचकथंसंगतिस्तत्राह लोकानिति ॥ ९॥